

VI. การปรับลดการชำระเงินทางนโยบายการค้า, ภาษีศุลกากร, และที่ไม่ใช่ ศุลกากร

สำหรับสินค้าที่มีการซื้อขายในระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศประกอบด้วยสินค้าหลักประมาณ 295 ชนิด เป็นสินค้าออก 120 ชนิด และสินค้าเข้า 75 ชนิด โดยมีโครงสร้างสินค้าส่งออกและนำเข้าที่มีมูลค่าสูงสุด 10 ชนิดแรก ในปี 2545 ดังต่อไปนี้

สินค้าออก	เครื่องจักรและเครื่องมือกล	ผลิตภัณฑ์สิ่งทอ
	เครื่องตัดต่อวงจรไฟฟ้า	แผงวงจรไฟฟ้าและชิ้นส่วน
	คอมพิวเตอร์และชิ้นส่วน	เสื้อผ้าสำเร็จรูป
	ชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์	ผลิตภัณฑ์พลาสติก
	เครื่องใช้ไฟฟ้า	อาหารกระป๋อง
สินค้าเข้า	เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ	
	เชื้อเพลิงและเคมีภัณฑ์	
	เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	
	เคมีภัณฑ์	
	โลหะสามัญ	
	ชิ้นส่วนแผงวงจรไฟฟ้า	
	ชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์	
	แผงวงจรไฟฟ้า	
	เหล็กและเหล็กกล้า	
	ยานพาหนะและชิ้นส่วน	

สำหรับโครงสร้างสินค้าบริการ จะประกอบด้วยกิจกรรมสำคัญ 2 ประการ คือ กิจกรรมการขนส่ง และ กิจกรรมการท่องเที่ยว นอกจากนี้ จะเป็นกิจกรรมอื่น เช่น การรับเหมาก่อสร้าง ค่าลิขสิทธิ์ ค่าประกันภัย และ ค่าสื่อโทรคมนาคม เป็นต้น

ส่วนมูลค่า การส่งออกและนำเข้าของการค้าสินค้าและการค้าบริการโดยรวม ในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2535 – 2544 อาจศึกษาและวิเคราะห์ได้จากตารางที่ 1 และ 2 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1: แสดงมูลค่าการค้าสินค้าของประเทศไทย พ.ศ. 2535 – 2544

ปี พ.ศ.	มูลค่าการส่งออก	มูลค่าการนำเข้า	ดุลการค้า
2535	815,202	- 1,020,582	-205,380
2536	921,433	-1,143,108	-221,675
2537	1,118,049	-1,344,831	-226,782
2538	1,381,660	-1,755,456	-373,796
2539	1,378,902	-1,796, 549	-417,647
2540	1,789,833	-1,874,598	-84,765
2541	2,181,082	-1,677,953	503,129
2542	2,150,049	-1,800,131	349,918
2543	2,730,943	-2,513,501	217,442
2544	2,807,868	-2,695,582	112,286

ตาราง 2: แสดงมูลค่าการค้าบริการของประเทศไทย พ.ศ. 2535 – 2544

ปี พ.ศ.	มูลค่าการส่งออก	มูลค่าการนำเข้า	ดุลบริการ
2535	235,904	-163,128	72,279
2536	280,072	-202,930	77,142
2537	292,737	-254,025	38,712
2538	370,014	-294,076	75,398
2539	431,008	-319,010	111,998
2540	482,282	-348,449	133,833
2541	542,871	-324,441	218,430
2542	553,259	-334,295	218,964
2543	556,341	-370,403	185,938
2544	578,220	-380,030	198,190

นอกจากนั้น ข้อมูลจากการศึกษาพบว่า ก่อนเกิดภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจข้อมูลปี พ.ศ. 2538 แสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศ คิดเป็นมูลค่าสูงถึง 3,271,725 ล้านบาท คิดเป็นประมาณร้อยละ 76 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์โดยรวมของทั้งประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) ซึ่งหมายถึงว่า จากข้อมูลผลผลิตทุก ๆ 100 บาทที่ประเทศไทยสามารถผลิตได้ เป็นผลผลิตที่เกิดจาก กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศ

ถึง 76 บาท แสดงว่ากิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการค้าต่างประเทศของไทยเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่มาก หรืออาจกล่าวได้ว่า ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย เป็นระบบที่เปิดกว้างมากสำหรับความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างประเทศ [ด้วยมูลค่าการค้า (มูลค่าสินค้าออก + มูลค่าสินค้าเข้า) และตัวเลขมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (4,151,435 ล้านบาท) จากรายงานเศรษฐกิจรายเดือน ธนาคารแห่งประเทศไทย ปีที่ 36 เล่มที่ 1 มกราคม 2539 หน้า 52, 62, และ 103 ตามลำดับ]

ตัวเลขแสดงความเปิดกว้างของระบบเศรษฐกิจไทยต่อระบบเศรษฐกิจโลก ได้มีขนาดเพิ่มมากขึ้นตามลำดับในช่วงเวลาหลังจากปี 2540 เป็นต้นมา

การเปิดกว้างต่อระบบเศรษฐกิจโลกในลักษณะข้างต้น ทำให้ระบบเศรษฐกิจไทยมีความอ่อนไหวอย่างยิ่งต่อการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่เกิดขึ้นในระบบเศรษฐกิจโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในประเทศที่เป็นคู่ค้าหรือคู่แข่งที่สำคัญ เช่น สหรัฐอเมริกา หรือญี่ปุ่น

ข้อมูลที่ควรให้ความสนใจอย่างมากในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ คือ การค้าระหว่างประเทศของไทยก่อนปี พ.ศ. 2540 มีการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดมาโดยตลอด ซึ่งหมายความว่า กิจกรรมด้านการค้าระหว่างประเทศในอดีตที่ผ่านมา ก่อนปี พ.ศ. 2540 ประเทศไทยมีการจ่ายเงินตราออกนอกประเทศมากกว่าเงินตราที่สามารถหามาได้ (ตารางที่ 3) แต่การที่ประเทศไทยยังคงสามารถดำเนินกิจกรรมต่างๆ อยู่ได้ เป็นผลเนื่องมาจากการที่มีความช่วยเหลือและการลงทุน และการกู้ยืมเงินจากต่างประเทศ ไหลเข้ามาเป็นจำนวนมาก ทำให้ประเทศไทยมีเงินตราต่างประเทศมากเพียงพอที่จะดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง

ข้อมูลจากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นด้วยว่า กิจกรรมทางการค้าระหว่างประเทศของไทย กระจุกตัวอยู่ในกลุ่มประเทศคู่ค้ารายใหญ่ 4 กลุ่ม คือ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น อาเซียน และ สหภาพยุโรป โดยประเทศคู่ค้าทั้ง 4 ประเทศ หรือกลุ่มประเทศเหล่านี้ มีมูลค่าการค้า โดยรวมสูงถึงประมาณ ร้อยละ 70 ของมูลค่าการค้าทั้งหมดของประเทศไทยในตลาดโลก และในจำนวนประเทศคู่ค้าทั้งหมดนี้ ประเทศไทยขาดดุลการค้ากับประเทศญี่ปุ่นมากที่สุด และได้ดุลการค้ากับประเทศสหรัฐอเมริกามากที่สุด

ตารางที่ 3: แสดงข้อมูลการค้าของประเทศ ก่อนปี พ.ศ. 2540

Thai trade with main trading partners		1991	1992	1993	1994	1995(p)	Jan-Feb 96
World	Total Trade	1664.9	1,857.9	2,111.7	2,506.9	3,163.0	525.5
	Exports	725.4	824.6	940.9	1,137.6	1,404.5	225.6
	Imports	959.4	1,033.2	1,170.8	1,369.3	1,758.4	299.9
	Balance	-234.0	-208.6	-230.0	-231.7	-353.9	-74.4
Japan	Total Trade	412.7	446.8	513.0	607.6	774.3	123.2
	Exports	131.0	144.4	159.5	194.3	236.0	39.1
	Imports	281.7	302.4	353.5	413.3	538.3	84.2
	Balance	-150.6	-158.0	-194.0	-219.0	-302.3	-45.1
European Union	Total Trade	308.5	333.0	358.6	383.8	492.8	88.4
	Exports	157.6	169.2	163.7	177.8	212.1	37.9
	Imports	151.0	163.8	194.9	206.0	280.7	50.5
	Balance	8.5	5.4	-31.2	-28.2	-68.6	-12.6
ASEAN	Total Trade	205.5	236.8	290.7	378.4	490.4	83.5
	Exports	85.9	104.8	150.2	200.6	268.0	45.1
	Imports	119.6	132.0	140.5	177.9	222.4	38.4
	Balance	-33.7	-27.2	9.7	22.7	45.6	6.8
United States	Total Trade	256.1	306.2	338.3	401.2	461.8	77.0
	Exports	154.3	185.0	202.2	239.1	250.6	38.0
	Imports	101.8	121.2	136.0	162.1	211.3	38.9
	Balance	52.5	63.8	66.2	77.0	39.3	-0.9

Figures for 1996 are preliminary

Source: Business Economic Department

ภายหลังจากที่เกิดวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 สถานการณ์ที่เกิดขึ้นประกออบกับเงื่อนไขของการให้ความช่วยเหลือของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ทำให้กิจกรรมทางการค้าระหว่างประเทศของไทยอยู่ในฐานะที่มีดุลการค้าเกินดุล แต่การเกินดุลทางการค้ามีมูลค่าไม่มากนัก และมีแนวโน้มที่จะเกินดุลน้อยลงในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา

สถานภาพการลงทุน

ตารางที่ 3: แสดงมูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศสุทธิ

	การลงทุนโดยตรง	การลงทุนในหลักทรัพย์	เงินกู้
2539	36,823	88,424	138,022
2540	105,262	138,268	-130,397
2541	205,217	20,502	-164,381
2542	121,811	14,884	-165,955
2543	113,188	3,066	-180,778
2544	160,030	-29,466	-122,607

ข้อมูลจากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยตลอดเวลา แต่ปริมาณการลงทุนจะเปลี่ยนแปลงขึ้นลงไปตามสถานการณ์ในแต่ละช่วงเวลา ในขณะที่การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ มีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างรุนแรงมากกว่าการลงทุนโดยตรง ส่วนการกู้ยืมในระยะเวลาดังกล่าว ส่วนใหญ่เป็นการชำระหนี้เงินกู้มากกว่าที่จะมีการกู้ยืม

อย่างไรก็ดี มีผู้ศึกษาและวิเคราะห์ว่า ในช่วงเวลาก่อนเกิดภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2540 สัดส่วนการลงทุนโดยตรงจะลดน้อยลง ในขณะที่การลงทุนโดยอ้อมจะมีมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การลงทุนในการซื้อหลักทรัพย์และการกู้ยืม จะเพิ่มขึ้นในอัตราที่รวดเร็วมาก การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นผลเนื่องมาจากการเปิดเสรีทางการเงินของประเทศไทย ซึ่งมีผลทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย มีความอ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตลาดการเงินในระบบเศรษฐกิจโลกมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น การเปลี่ยนแปลงขึ้นลงที่ค่อนข้างรวดเร็วและรุนแรงในการลงทุนซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์ของนักลงทุนจากต่างประเทศ และการกู้ยืมระยะสั้นจากต่างประเทศ เพื่อนำมาใช้ลงทุนในกิจกรรมระยะยาวภายในประเทศ ทำให้สภาพทางการเงินภายในประเทศมีการเคลื่อนไหวขึ้นลงอย่างรุนแรงไปตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นด้วย ลักษณะและขนาดของการลงทุนจากต่างประเทศจึงเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ทำให้เกิดปัญหาเสถียรภาพทางการเงินขึ้นในระบบเศรษฐกิจของประเทศ

สำหรับการลงทุนของธุรกิจไทยในต่างประเทศยังอาจมีไม่มากนัก แต่มีแนวโน้มที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ในปี พ.ศ. 2537 มีการคาดหมายว่า จะมีการลงทุนของนักลงทุนไทยในต่างประเทศถึงประมาณ 72,000 ล้านบาท บริษัทธุรกิจชั้นนำ ที่ไปลงทุนในต่างประเทศ มีอาทิเช่น บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย จำกัด บริษัท สหยูเนี่ยน จำกัด บริษัทในเครือสหวิริยา กลุ่มเซ็นทรัล และบริษัทในเครือเจริญโภคภัณฑ์ เป็นต้น (กรุงเทพธุรกิจ 12 ธันวาคม 2537 หน้า 1) แต่ภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นทำให้การเคลื่อนไหวด้านการลงทุนของนักลงทุนชาวไทยในต่างประเทศลดน้อยลงไปด้วย

สภาพทางด้าน การให้ความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

การให้ความช่วยเหลือจากต่างประเทศสำหรับประเทศไทยปัจจุบันมีน้อยมาก และส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปเงินกู้ในกู้โดยคิดดอกเบี้ยในอัตราต่ำ และมีระยะเวลาการใช้คืนที่ยาวนาน มากกว่าการให้เปล่า ส่วนการช่วยเหลือที่ประเทศไทยให้กับประเทศอื่น ๆ ก็ยังคงมีน้อย ส่วนใหญ่เป็นความช่วยเหลือในกรณีที่เกิดภัยพิบัติ หรือความช่วยเหลือทางด้านการศึกษา

ผลการสังเคราะห์วิจัย

งานวิจัยของ Zdenek Drabek and Sam Laird, (2004) พบว่า นโยบายการค้าส่งผลกระทบต่อความไม่สมดุลของดุลบัญชีเดินสะพัด ไม่ส่งผลกระทบโดยไม่จำเป็นต่อดุลบัญชีพื้นฐานระหว่างการออมและการลงทุนมวลรวม ดังนั้น ข้อจำกัดทางการค้าอาจไม่เพียงถูกนำมาใช้เพื่อแก้ไขความไม่สมดุลระยะสั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี แต่สามารถนำมาใช้เพื่อการเคลื่อนย้ายทรัพยากรผ่านทางผลได้ทางการค้าทั้งแบบสถิต และพลวัต ผลกระทบต่ออุปทานของทรัพยากรการเงินยังทำหน้าที่ผ่านช่องทางต่างๆ นานา รวมทั้งการเชื่อมต่อของนโยบายการค้ากับการลงทุนต่างประเทศ, รายได้รัฐบาล, การกระจายรายได้ และความช่วยเหลือต่างประเทศ

การวิเคราะห์มาตรการต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร ผ่านทางค่าธรรมเนียมศุลกากรและค่าใช้จ่ายด้านสินค้าเข้า บ่อยครั้งมักนำมาใช้อย่างสำคัญ อันเป็นการเพิ่มต้นทุนของการค้าในอีกหลาย ๆ ส่วนของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่มีรายได้ปานกลางและต่ำ กลับเก็บค่าธรรมเนียมตามเปอร์เซ็นต์ของมูลค่า ad valorem สูง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการค้าทั้งเขตได้-ได้ และ เหนือ-ได้ งานวิจัยดังกล่าวพบว่า การใช้ค่าธรรมเนียมศุลกากรและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ วัฒนากการมาโดยตลอด การใช้ทั้งการเก็บเงินเพิ่มศุลกากร และ ค่าธรรมเนียมใบส่งสินค้าคงคลังได้ลดลงอย่างน่าสังเกตว่าสองทศวรรษที่ผ่านมา ขณะที่ปัจจุบันประเทศอีกมากมายจัดเก็บค่าธรรมเนียมผู้นำสินค้าเข้า ที่ใช้ประโยชน์ของบริการซึ่งเกี่ยวข้องกับศุลกากรหลากหลาย นานา ในทางปฏิบัติ ส่วนใหญ่ที่สุดของกลุ่มค่าธรรมเนียมเหล่านี้ ดังเช่นประเภทอื่น ๆ ส่วนมากของค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่าย ใช้การจัดเก็บแบบเป็นเปอร์เซ็นต์ของมูลค่า ad valorem มากกว่า โดยคำนึงถึงต้นทุนที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังของบริการที่ให้บริการอยู่ 54% ของค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายถูกนำมาใช้กับระบบเศรษฐกิจที่มีรายได้สูงเป็นเปอร์เซ็นต์ของมูลค่าสินค้า ad valorem ขณะที่ ตัวเลขที่สอดคล้องกันระหว่าง 71-76% ในระบบเศรษฐกิจที่มีรายได้สูงกว่าชั้นกลาง และ ที่รายได้ต่ำกว่าชั้นกลาง และอีก 83% ในระบบเศรษฐกิจที่มีรายได้ต่ำ

แม้ว่า มาตรา VIII ของข้อตกลงว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า (GATT) ต้องการให้ ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายถูกจำกัดอยู่ในจำนวนที่พอเหมาะกับความต้นทุนของบริการที่มีให้ การใช้ประโยชน์บ่อยครั้ง ของค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายที่เก็บแบบเป็นเปอร์เซ็นต์ของมูลค่า ad valorem ดูเหมือนว่า เป็นสัญญาณ ที่เป็นแนวทางอันชัดเจน ต่อค่าธรรมเนียมศุลกากรและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ควรจะคิดคำนวณได้อย่างไร อาจจะเป็นประโยชน์ และอาจจะขจัดความไม่แน่นอนบางอย่าง ที่เกี่ยวข้องกับความชอบด้วยกฎหมายของการใช้ประโยชน์ นอกจากนี้ คำจำกัดความตามมาตรา VIII: 1 (ก). ที่กล่าวไว้ว่า สิ่งอะไรที่ประกอบด้วย “บริการต่างๆ” ซึ่งราคามีแนวโน้มสะท้อนอยู่ใน

ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ยังอาจจะจับได้ความไม่แน่นอนบางประการในการตีความมาตรานี้ ซึ่งนำไปสู่การลดลงในต้นทุนต่าง ๆ ทางการค้าอย่างมีศักยภาพอีกด้วย

งานวิจัยนี้ยังวิเคราะห์ถึง ข้อจำกัดต่าง ๆ ทางสินค้าออก อันเป็นส่วนหนึ่งของโครงการที่กำลังดำเนินอยู่ของคณะกรรมการการค้าในเรื่องมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะตรวจสอบประเภทของมาตรการเฉพาะอย่าง และลงลึกถึงความเข้าใจของลักษณะ และผลกระทบของมาตรการ ข้อจำกัดการส่งออกได้นำเสนอไว้หลายครั้งในการสื่อสารจากสมาชิกองค์การค้าโลกต่อกลุ่มที่ติดต่อกันในการเข้าสู่ตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ไม่ใช่เกษตร ข้อมูลที่เป็นระบบส่วนมากเท่าที่หาได้จากข้อจำกัดการส่งออกปรากฏอยู่ในส่วนของ “มาตรการที่ส่งผลกระทบต่อสินค้าออก” ในรายงาน Trade Policy ของประเทศ ในการประเมินผลกระทบทางเศรษฐกิจ พบว่า ความต้องการราคาสินค้าออกที่ต่ำสุด, โควตาสินค้าออก, ข้อห้ามสินค้าออก, ใบอนุญาตสินค้าออก และข้อจำกัดสินค้าออกอื่น ๆ ซึ่งชี้ให้เห็นถึง วัตถุประสงค์ที่โด่งดังข้อหนึ่งของข้อจำกัดสินค้าออกสำหรับเหตุผลทางเศรษฐกิจก็คือการส่งเสริมอุตสาหกรรมตามแนบ

งานวิจัยของ Michael J. Ferrantino (2005) ขณะที่ความน่าสงสัยทวีมากยิ่งขึ้นที่ว่า มาตรการต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร (NTMs) อาจมีผลกระทบใหญ่หลวงต่อการค้าโลกกว่าภาษีศุลกากร การวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์ ที่ได้จากนักวางแผนนโยบาย ยังคงมุ่งเน้นถึงการลดภาษีศุลกากรอยู่ต่อไป

คำว่า มาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร หมายถึงข้อบังคับจำกัดสินค้าออกและการผลิตและการชดเชยสินค้าออก หรือมาตรการที่มีผลกระทบคล้ายกัน ไม่เพียงแต่ข้อจำกัดต่อสินค้าเข้าเท่านั้น ตามคำจำกัดความของ Baldwin (1970a), หมายถึงมาตรการใดๆ (ทั้งภาคเอกชนและภาครัฐบาล) ที่เป็นสาเหตุให้การค้าระหว่างประเทศทั้งสินค้าและบริการ หรือทรัพยากรที่ใช้ในการผลิต ถูกจัดสรรไปด้วยวิธีดังกล่าว เพื่อลดรายได้แท้จริงของโลก หมายความว่า เป็นเรื่องยากที่จะแน่ใจว่าจะมีสิ่งบดเบียนที่ปราศจากการรับภาระอันซับซ้อน แม้เป็นไปไม่ได้ และการคิดคำนวณ นอกจากนี้ ยังมีมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากรอีกมากมาย UNCTAD (1994) ใช้ในการจัดลำดับมาตรการทางการค้ากว่า 100 รายการ รวมทั้งภาษีศุลกากร พร้อมกับตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบ หรือเพื่อการตัดสินใจที่รอบคอบ ดังรายละเอียดที่ประกอบด้วย 5 ชั้น ดังต่อไปนี้:-

1. มาตรการควบคุมปริมาณของสินค้าเข้า
2. มาตรการควบคุมราคาของสินค้านำเข้า
3. การตรวจสอบมาตรการ อาทิเช่น การสืบสวนสอบสวนราคาและ ปริมาณ และการเฝ้าตรวจตราอย่างใกล้ชิด
4. การผลิตและมาตรการสินค้าออก

5. อุปสรรคข้อขัดขวางทางเทคนิค

อนึ่ง ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ว่า ย่อมจะมีสภาพที่ไม่มีกฎเกณฑ์อย่างแน่นอนในการจัดลำดับชั้นดังกล่าว ตัวอย่างเช่น มาตรการส่วนมาก รวมทั้งอุปสรรคทางเทคนิค ย่อมมีผลกระทบทางราคาและปริมาณ ปกติแล้ว วัตถุประสงค์และ แรงกระตุ้นต่างๆ สำหรับการให้ขอบเขตของ มาตรการต่างๆ ที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร (NTMs) จากความปรารถนาระยะยาว เพื่อส่งเสริมวัตถุประสงค์ต่างๆ ทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้ง การพัฒนาทางเศรษฐกิจ, อุตสาหกรรม หรือภูมิภาค, เพื่อจุดประสงค์ระยะสั้น อาทิเช่น การช่วยเหลือต่อดุลการชำระเงิน หรือ กิจกรรมเพื่อปกป้องภาคโดยเฉพาะจากการพุ่งขึ้นอย่างรวดเร็วของสินค้าเข้า หรือ จากสินค้าทุ่มตลาดหรือให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน มาตรการควบคุมราคาหรือปริมาณ หรือ การให้ความช่วยเหลือมักถูกนำมาใช้กันอย่างกว้างขวาง ในอดีตสำหรับเหตุผลต่าง ๆ ทางการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยประเทศที่พัฒนาแล้วและกำลังพัฒนา

อีกประการหนึ่ง ความมีอิสระทางการค้า ได้รับการสมมุติว่า เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมของประเทศด้วยการส่งเสริมความมีประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจภายในประเทศ และ สนับสนุนกระแสการค้าระหว่างชาติต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม ตามทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ ผลกระทบของการลดภาษีศุลกากรต่อดุลการค้า และ ดุลการชำระเงิน ที่ยังเคลือบแคลงน่าสงสัย หลักฐานเชิงประจักษ์ที่ถูกจำกัด ซึ่งมีอยู่นั้น แนะนำว่ากระแสสินค้านำเข้าสนองตอบอย่างรวดเร็วกว่าสินค้าออก ตามติดความมีอิสระทางการค้าอันมีสาเหตุมาจากความไม่สมดุลทางการ “ชั่วคราว” ผลกระทบของความมีอิสระทางการค้าถูกวัดโดยการเปลี่ยนแปลงในภาษีศุลกากร ต่อสินค้าออก และ สินค้าเข้า และโดยตัวชี้วัดเป็นเวลาหลายปี ความแตกต่างระหว่างประเทศต่าง ๆ ในแอฟริกา, ลาตินอเมริกา, เอเชียตะวันออกและเอเชียใต้ได้รับการสำรวจค้นหา ทั้งนี้ เพราะเป็นความสำคัญของความรุนแรงของการปกป้อง ซึ่งได้มาจากระบบการค้า นั่นเอง

การค้นพบที่สำคัญ ก็คือว่า ความมีอิสระทางการค้ามีผลกระทบโดยตรง ซึ่งทำให้ดุลการค้าเลวร้ายลงกว่าหนึ่งเปอร์เซ็นต์ของ GDP และยังมีผลกระทบทางอ้อมอันมีผลร้ายต่อความเจริญเติบโตของผลผลิต ที่ยังทำดุลการค้าอ่อนล้าลง ขณะที่ภูมิภาคทั้งหมดต่างทนทุกข์ต่อความเสื่อมถอยลงในดุลการค้าของตน แอฟริกา ได้รับผลกระทบรุนแรงที่สุด นอกจากนี้ ผลทางลบของความมีอิสระทางการค้าที่ยิ่งใหญ่กว่าในหลายประเทศ ที่เปิดเสรีจากระบบกีดกัน ปกป้องอย่างมากมาย หลายประเทศเผชิญหน้ากับปัญหาดุลการชำระเงินขาดดุลร้ายแรง ซึ่งเป็นตัวจำกัดความเจริญเติบโตของประเทศนั้น ๆ ผลกระทบทางลบต่อความมีอิสระย่อมมีนัยสำคัญทางนโยบายอย่างยิ่ง ต่อความต่อเนื่องของความมีอิสระเสรี เพื่อบรรลุถึงสมดุลที่ดีกว่าเดิม ระหว่างความเจริญเติบโตของสินค้าออก และ สินค้าเข้า ในกระบวนการความมีอิสระเสรี